

[Viggo Starcke.]

høje regering har sit store ansvar, og her ligger en meget stor del af forklaringen på Danmarks vanskeligheder.

Jeg vil igen spørge den højtærede handelsminister: Hvad knytter ministeren egentlig sit håb til fremtiden til? Efter hvad jeg har kunnet få ud af den højtærede handelsministers fremsættelsestale, er hans eneste håb en ny regering. Men hvad siger egentlig de andre lande? Hvad siger OEEC? Hvad siger f. eks. Vesttyskland, som har liberaliseret 90 pct.? Vesttyskland er i stand til på fuldt lovlig vis at indskrænke denne liberalisering overfor Danmarks handel. Kan den højtærede handelsminister garantere os, at vi, hvis vi følger ham i hans forslag, vil kunne beholde det 90 pct. liberaliseringstilsagn, som vi har fra Vesttyskland? I en international urolig og vanskelig situation er det et ganske naturligt instinkt at fylde hylderne. Allerede for 1 år siden anbefalede den schweiziske regering indbyggerne i Schweiz at købe ind. Her stempler man folk som en slags ringe individer, hvis de køber ind, og nu, da vi står i en vanskelig international situation, vil man minsandten standse yderligere indkøb. Regeringen har grebet nedskæringskniven overfor forbruget, men har ikke kunnet påvise, at forbruget er steget. Det er følgerne af regeringens politik og ikke af befolkningens forbrug, som vi står overfor at skulle tage stilling til. Den højtærede minister sagde, at der ikke i hans forslag lå noget tilløb til beskyttelse. Men en aflukning og en fastlåsen af handelen vil altid komme til at virke som beskyttelse.

Efter vort skøn findes der tre måder, hvorpå det 700 mill. kr.s såkaldte valutaunderskud kunne have været undgået: Den første er: at opnå bedre priser for vore eksportprodukter end dem, vi har bundet os til overfor England gennem Englandstraktaten. Retsforbundet har gang på gang henvist dertil. Det andet punkt siger: gennem fri import vil Danmark få flere varer, bedre varer og billigere varer for færre penge. Under den nuværende ordning tvinges købmændene til at købe til forkerte tider og på forkerte steder. Det tredje punkt er: øget produktion gennem frigørelse af arbejdsmarkedet. Giver man frihed, behøver blot 1 mill. producerende mennesker at producere for 1 kr. mere om dagen, så har vi alene på den konto de 700 mill. kr. på 1 år. Endelig kunne man tænke sig at standse vore tilskudslove og foretage en lang række andre besparelser. Det er muligt at foretage alle disse ting uden at slå ind på den hårdhæn-

dede skattepolitik, som regeringen vil slå ind på.

Regeringen har givet afkald på et stabilt pengevæsen. De høje skatter, den forøgede gæld, de gentagne devalueringer siden 1929, statens dårlige eksempel i retning af manglende sparsommelighed og nu endelig den optrækkende krigsfrygt, alt dette opfordrer naturligvis folk til at købe, hvor de måske ellers ville have sparet op.

Den højtærede handelsminister talte i en lidt hånende tone om noget, som han kaldte den såkaldte liberalisering. Hvad mener den højtærede minister med det? Samtidig sagde han om liberaliseringen, at den var et vilkår for Vesteuropas eksistens, og han udtalte, at

„vi betragter stadig dette samarbejde som en af de afgørende faktorer for Europas og dermed demokratiets fremtid.“

Men alligevel ønsker den højtærede handelsminister at standse liberaliseringen, fordi, som han siger, liberaliseringen må foregå på lige fod, og andre lande har meget højere toldsatser, end Danmark har. Vil det så betyde, højtærede handelsminister, at regeringen vil sørge for, at Danmark skal sætte sine toldsatser op på de andre landes toldniveau, hvis de andre lande ikke vil sætte deres toldsatser ned på vort toldniveau? For hvis det ikke er meningen, så er der jo ingen mening i den politik, som den højtærede minister gjorde sig til talsmand for. Den højtærede handelsminister udtalte, at de vanskeligheder, som Danmark står overfor i øjeblikket, ikke skyldes en forkert økonomisk politik, men en ugunstig udvikling i forholdet mellem Danmarks import- og eksportpriser. Ja, netop, men det er netop det, som er den forkerte økonomiske politik, at regeringen har gjort denne ugunstige udvikling i forholdet mellem Danmarks import- og eksportpriser mulig.

De højtærede ministre har gentagne gange brugt udtrykket landets valuta. Fra vor side anerkender vi det kun som et statistisk begreb og ikke som et ejendomsretligt begreb, hvis man da endnu vil fastholde et skim af forskel mellem det statssocialistiske Danmark og de kommunistiske stater. Der tales fra samme side om det, man kalder landets penge. Vi anerkender ikke begrebet landets penge som en helhed, som politikerne og regeringen frit kan gribe om og gramse på. Vi er tilhængere af, at folks indtægter, som de har skabt ved deres arbejde, er deres, og vi er tilhængere af, at folk selv skal have lov at administrere dem. I hvert fald har, sådan som regeringens fremsættelsestaler ved disse forslag tydeligt har dokumenteret, politikerne og vore hjemlige statssocialister